

V CIZÍ KŮŽI

THRILLER

ALLEN ESKENS

V cizí kůži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Allen Eskens
V cizí kůži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

V CIZÍ KŮŽI

THRILLER

ALLEN ESKENS

Pro Joely

Prolog

Toho večera bylo několik věcí, u nichž mužova jistota hraničila s náboženským přesvědčením. Věděl, že brzy bude souložit s ženou sedící na předním sedadle jeho lexusu. Věděl, že ani jeho manželka, ani manžel té ženy dosud nikoho z nich nepodezřívají z nevěry. A věděl, že veškeré pocity viny, jež by se snad mohly dostavit, brzy zmizí ve víru jejich vzrušeného počínání.

Existovaly však jiné věci, které ten muž netušil. Nevěděl, kde ani jak k souloži dojde. Nevěděl, zda jeho city k oné ženě nějak přesahují živočišnou přitažlivost jejího těla. A nevěděl, že dnes večer jejich lehkovážnost spustí řetězec událostí, které jako padající domino zasáhnou mnohem dál než za hranice jejich malého, do sebe uzavřeného světa.

Už šest měsíců se chovali jako bezhlaví pubertáci. Navzájem se nutili překračovat hranice dosud nepoznaného a jejich troufalost s každým dalším týdnem rostla. Všechna jejich dostaveníčka se nesla ve znamení mnohotvárnosti a rizika, kdy společně balancovali nad propastí hrozcí katastrofy. Kdyby ona stála o staré, dobré a osvědčené, nepodváděla by svého manžela. Kdyby si on vystačil s výběrem ze tří poloh, mohl zůstat doma se svou ženou. Byl to jejich útěk před každodenní všedností.

Beze spěchu projížděli téměř prázdnými ulicemi Minneapolisu. Tam, kde sklo a žula městského centra začaly pomalu ustupovat barevným nátěrům na omítkách velkoskladů, žena znervózňela.

Přišla jejich chvíle.

Odepnula si bezpečnostní pás, naklonila se a uvolnila i ten jeho. Pak mu zkušenými pohyby začala rozepínat poklopec. Zřejmě se zatvářil zklamaně, protože se zarazila s rukou na zdrhovadle a řekla: „Bude se ti to líbit.“ V domnění, že ví, co má za lubem, řídil směrem ke Třetí ulici, málo používané jednosměrce, která přecházela ve čtyřproudou dálnici, v tuto pozdní hodinu téměř opuštěnou.

Naklonila se k němu a pošeptala mu do ucha: „Posuň si sedadlo až dozadu.“ Její dráždivý parfém, který se mísil s vůní nových kožených sedaček, způsobil, že se mu zrychlil dech. Motůrek sedadla zavrnl a on se odsunul tak daleko, že se konečky prstů sotva dotýkal volantu. Vyhrnula si šaty a pomalu se mu usadila na klíně s koleny opřenými po stranách. Usmíval se, zatímco ona se dala do díla.

Nikdo z nich si nevšímal, jak se kolem míhá město ve stále rychlejším sledu rozmazaných pouličních světel a stínů. V místech, kde protisměrné pruhy začal dělit betonový pás vysoký sotva po kolena, se žena uvolnila. Zvedala se a stoupala, zatínala zuby a svírala ho rukama, jak její tělo zaplavovala rozkoš.

Kdyby tušila, že tyhle pocity budou to poslední, co její tělo kdy ucítí počínajíc čtvrtým bederním obrátek, byla by se mnohem lépe soustředila. Později, až bude schopná jezdit na vozíčku a on dokáže chodit s holí, se budou navzájem osočovat s urputnou nevráživostí, jaká bývá vyhrazena pro krevní mstu. Ona bude tvrdit, že v zápalu vášně ztratil kontrolu a uhnul s autem prudce doleva. On zase bude přísahat, že ona zavadila hýžděmi o volant a tím vůz katapultovala přes dělicí pás. Ti, kteří budou jejich verzím naslouchat – nebo si přečtou šťavnaté podrobnosti v novinách – je budou nenávidět oba.

Prolog

Náraz rozerval poklidnou hmotu noci. A během jediného nadechnutí se lexus směřující na sever vymrštil nad dělicí pás do protějšího pruhu a čelně se srazil s příjíždějícím Porsche 911.

Jeho řidič, muž známý jako James Erkel Putnam, chtěl sešlápnout brzdu, ale sotva se dotkl pedálu, když se chladicí mřížka jeho auta setkala s ocelovým rámem lexusu. Oba vozy propletené v hrůzném tanci, v němž lexus hrál prim, se roztočily proti směru hodinových ručiček a kakofonie skřípajícího plechu se nesla na míle daleko.

James Erkel Putnam – muž, který chodil za dne, ale žil ve stínech, muž, který byl přesvědčen, že má ještě spoustu času na to, aby našel odpuštění za své mnohé hříchy – neměl sebemenší šanci na přežití.

ČÁST I

KAPITOLA

1

Detektiv Alexander Rupert scházel po omšelém mramorovém schodišti do podzemních hlubin radnice. Na posledním schodu se zastavil, aby se pokusil uvolnit žaludek ze sevření neviditelných železných kleští. Nasál do plic malátný vzduch suterénu a s vydechnutím se zbavil zlomku frustrace. S každým dalším dnem, s každou další cestou po tomhle schodišti bylo těžší neztratit víru, že tenhle nový stereotyp – tedy přeložení do útvaru pro vyšetřování podvodů – je jenom dočasné řešení. Jeho nová práce mu seděla asi tak jako o dvě čísla menší oblek, jako majetek, k němuž se nehodlal znát. Šlo jen o drobné zaškobrtnutí v kariéře, nic víc. A přesto se týdny měnily v měsíce, historky, které odstartovaly jeho odchod z protidrogového, získávaly čím dál ostřejší hrany a on začínal pochybovat o tom, že se z tohohle suterénu vůbec kdy dostane.

Ještě jeden očištný nádech a výdech. Zahnul za roh a vešel do dlouhé zatuchlé chodby, které vedla do kanceláří útvaru pro padělatelskou a podvodnou kriminalitu policie v Minneapolisu, kde po svém ponižujícím ústupu ze slávy skončil. Chodba s mechově zelenými stěnami a kobercem z drobných bílých kachlíků pod nohama mu připomínala pánské toalety na starém, nedávno zbouraném

stadionu Metrodome. Chyběl už jen nerezový žlab a pár umyvadel a zase by se cítil jako na zápase vikingů.

Jeho přesun z protidrogového na podvody byl označen jako „dočasné přeložení“, pouhé mezipřistání, než se usadí prach. Jenže Alexander věděl svoje. Současná vládnoucí klika měla v plánu ho tam nechat hníť, dokud ho federální vyšetřovací komise buďto neočistí, nebo nepošle do vězení. A věděl i to, že až ho velká porota zproští obžaloby – a tím si byl naprosto jistý –, tak ani takové očistění nebude stačit, aby se z téhle díry úplně vyhrabal.

Posadil se ke stolu. Byl to obyčejný, šedý kovový stůl zastrčený do kóje, který se ničím nelišil od toho, k němuž poprvé usedl před osmi lety, když se stal vyšetřovatelem. Tehdy ho povýšení vyneslo do útvaru pro sexuální kriminalitu k práci, která měla svoje slunné i stinné stránky. Bavily ho zátahy na sítě prostitutek, zvláště když mohl rozmáznout fotky jejich stálých kunčaftů na internetu. Jenže z případů zneužívání dětí se mu dělalo zle.

Jednou, když Alexander vyslyšel chlapa, který si na video nahrál sám sebe, jak zneužívá mentálně postiženou holku, naklonil se k němu a pošeptal mu: „Ty radši doufej, že tě zavřou do lochu, protože jestli se z tohoto vyvlíkneš, tak si tě najdu a zabiju tě sám.“

Tenhle incident ukončil Alexandrovo působení na mravnostním. Jeho přeložení tehdy neznamenalalo trest ani sestup do nižší ligy, jeho velitelka se o tom, co řekl, nikdy nedozvěděla. Pokud šlo o ni, Alexander odvedl parádní práci, protože dostal pod zámek sexuálního násilníka. Jenže on o tom vyprávěl Maxovi, svému staršímu bratrovi, který také pracoval jako vyšetřovatel, ale na oddělení vražd. A právě Max Alexandra dostrkal k tomu, aby požádal o přeložení. A tak se po třech letech na mravnostním Alexander dostal na protidrogové a odtud do zvláštního týmu pro odhalování drogové trestné činnosti.

A zvláštní tým potom padl.

Alexander se usadil ve své kóji na útvaru pro podvody a zíral na hromady hlášení, které čekaly na vyřízení. Měl pocit, jako by ho poslali zpátky ke stolu pro děti, aby nemohl poslouchat šeptané hovory dospělých, které se vznášely vzduchem. Cítil na sobě mrazivé pohledy ostatních detektivů v místnosti, mužů a žen, kteří se před ním rozprchávali jako hejno ančoviček, když se přiblíží žralok. Znali jenom fámy a nevěděli nic o pekle, které Alexander na protidrogovém prožíval. Neměli ani zdání o šedých zónách, v nichž se při práci v utajení musel pohybovat. Nevěděli, co všechno musel obětovat, aby se dostal co nejbližší k té správné partě darebáků. A neměli ponětí, jaké pozadí mají ty temné zvěsti, které ho na každém kroku pronásledují.

Za svého působení ve zvláštním týmu trávil Alexander čas v těsné blízkosti mužů, o nichž věděl, že se ho jednoho dne pokusí zabít. Zorganizoval jeden z největších policejních zátahů v historii Minnesoty. Ta operace měla za následek jeho první a jediné střelné zranění, kdy mu kulka pronikla do pánve a roztránila kyčelní kost. Následná vlna zatýkání mu však vynesla i medaili za statečnost a celý průvod gratulantů od strážníků až po senátory, kteří mu blahopřáli ke skvělé detektivní práci.

To všechno se ale stalo ještě před tím, než zvláštní tým zkolaboval, než přišly palcové titulky, federální vyšetřovací komise a velká porota. Než ho sešup po šikmé ploše vysadil tady, v útvaru pro vyšetřování podvodů v suterénu radnice. Kvůli hlouposti druhých se stal plebejcem, člověkem natolik hodným opovržení, že se žádný z jeho nynějších kolegů ani nesnížil k tomu, aby si s ním vypil kafe.

Alexander Rupert teď dennodenně vstupoval do své kóje v podzemí, kde seděl a užíral se záští a roztrpčením. Proklínal detektivy ze zvláštního týmu, kteří svou tupostí pošpinili všechny ostatní. A proklínal svoje současné kolegy, kteří ho odsoudili, aniž by mu dali sebe-

menší šanci. I po třech měsících pro něj bylo těžké prodírat se změtí zlých myšlenek, které mu vířily hlavou.

A přesto mu svým způsobem byla milejší nervozita a roztrpčenost v porovnání s mrtvou hladinou, která se pod nimi skrývala. V těch zřídkačných chvílích, kdy hořkost ustoupila, cítil, jak je osamělý a poznamenaný stigmatem psanců. Naplno ho zasáhlo mocné a palčivě mrazivé vědomí, že jej společnost vyvrhla na okraj. Nic širavějšího v životě nepoznal.

KAPITOLA

2

Alexander pohlédl na hodinky. První člověk, s nímž měl dnes schůzku, právník specializovaný na soukromé žaloby jménem Reginald Dogget, už měl zpoždění. Ta nedochvilnost mu v Alexandrových očích pomalu ubírala na vážnosti a on jím postupně začínal pohrdat. Když Dogget konečně dorazil, Alexander ho sledoval, jak míří do výslechové místnosti krokem lidí, kteří žijí s pocitem, že jim patří celý svět. Alexander znal Doggeta z televizních reklam, v nichž kritizoval pojišťovny a píchal prstem do kamery s přísahou, že on je přinutí platit.

Zavolala mu recepční, aby ho informovala, že návštěva ho očekává ve výslechové místnosti číslo dvě. Alexander vzal tužku a blok a chystal se vstát, ale pak se zarazil, klesl zpátky do židle a jednou, dvakrát, třikrát si ořezal tužku. Zkrátil ji skoro o tři centimetry, zatímco Dogget na něj čekal. Když Alexander dospěl k závěru, že čekal už dost dlouho, s čerstvě naostřenou tužkou a mírně podrážděnou náladou vešel do výslechové místnosti.

„Pan Dogget?“ optal se místo pozdravu.

„Osobně,“ odvětil Dogget silným hlasem, vstal a podal mu ruku. Alexander ji stiskl a posadil se.

Chvilku si na papír čmáral pár zbytečných poznámek a až potom pronesl: „Jsem policejní vyšetřovatel Alexander Rupert. Co pro vás můžu udělat?“

Dogget vztyčil hlavu, jako by ho něco překvapilo. „Alexander Rupert? Kde já to jméno už slyšel?“

„To tedy nemám poněti.“ Alexander zaťukal tužkou na svůj blok.

„Nejste ten detektiv, co zastřelil toho vraha... někde u stodoly?“

Alexander zavřel oči, a než odpověděl, zakroutil hlavou. „Ne, to nejsem já. Ten se jmenuje Max Rupert. Já jsem Alexander Rupert.“

„A vy s ním máte něco společného?“

„Jenom krev,“ odtušil Alexander. „Takže, co vás...“

„Kdepak, to není ono. Já už jsem vaše jméno slyšel. Mám skvělou paměť na jména.“ Poškrabal se na bradě. „Alexander Rupert...“ Vtom se rozzářil a luskl prsty. „Už to mám. Před pár měsíci o vás mluvili ve zprávách. Byl jste jeden z těch policajtů v tom zvláštním týmu, co ho zrušili.“

A bylo to tady. Připomínka toho, jak hluboko klesl na žebříčku, na Alexandra zapůsobila jako červený hadr na býka. Zaskřípal zuby a s pohledem upřeným na Doggetovu hlavu uvažoval, jak velký otisk by na ní způsobila jeho doširoka rozevřená dlaň, kdyby mu dal facku.

„Myslel jsem, že vás všechny suspendovali nebo vyhodili za krádeže drogových výnosů,“ pokračoval Dogget.

Ten otisk by byl fakt velký, usoudil Alexander. Odjakživa mu všichni tvrdili, že má obrovské pracky. „Pane Doggete, já mám dost práce. Pokud jste přišel nahlásit nějaký trestný čin, přijmu vaše hlášení. Ale jestli tu chcete jen tak sedět a kecat kraviny, tak jenom marníte můj čas.“

Chystal se vstát. Dogget ale zvedl ruce a s dlaněmi sklopenými dolů ho vybídl, aby zůstal sedět. „Klídek, detektive. Chci nahlásit zločin. Aspoň já jsem přesvědčený, že to zločin je.“

Alexander se znovu posadil. „Vy jste o tom přesvědčený?“

„Jo, to jsem.“ Dogget hloubavě pokýval hlavou. „Věc se má takhle. Vedu solidní právní kancelář a živím se tím, že podávám žaloby na viníky dopravních nehod a tak.“

„Viděl jsem vaše reklamy.“

„To vám děkuji.“

„To nebyl kompliment.“

Dogget si odkašlal a pokračoval: „Mám své zdroje, které mě informují o jednotlivých případech.“

„Nehodoví šmejdi, co jezdí za sanitkama?“

„Pokud to tak chcete nazývat,“ ošil se Dogget na židli. „Zkrátka, jeden z mých lidí mě informoval o nehodě v Minneapolisu – jistý le-xus rozmaširoval jisté porsche. To je většinou dobré znamení. Drahé auto znamená, že kromě pojistky se dá vysoudit pěkné odškodnění. Ten lexus řídil majitel obchodů s klenotnickým zbožím. Takže se bavíme o pěkném balíku. A trešničkou na tomhle dortíčku je fakt, že není pochyb o tom, kdo tu nehodu zavínil. Ten klenotník si to totiž za volantem rozdával s ženskou, co nebyla jeho zákonitá manželka, a přitom vjeli do protisměru. Víte, ta kočka zrovna seděla na něm a šukala ho, no a přitom přes dělicí pás vletěli do auta, co jelo proti nim. V policejním hlášení to označili jako ‚hrubou nedbalost‘.“ Dogget se zakřenil, jako by řekl nějaký vtíp.

„O té nehodě jsem slyšel,“ procedil Alexander. „Jeden člověk při ní zahynul.“

„Jo, ten chlapík, co řídil to protijedoucí porsche, hleděl si svýho a vůbec za nic nemohl.“

„Tu nehodu vyšetřuje dálniční policie,“ řekl Alexander. „Takže o rekonstrukci se postarají oni. Naše věc to není.“

„Mně nejde o rekonstrukci, to všechno už mám.“ Dogget poklepal prstem na složku, kterou přinesl s sebou a měl ji položenou před sebou.

„Tak o co vám teda jde?“ zeptal se Alexander. Nijak se nesnažil skrývat rostoucí podrážděnost. „V tomhle oddělení vyšetřujeme podvody. Dopravní nehody ani úmrtí nepatří do naší agendy.“

„Hned se k tomu dostanu. Když jsem dostal echo o tomhle případu, pověřil jsem svého vyšetřovatele, aby zkusil vystrachat nějakého příbuzného, někoho, komu bych mohl napsat.“

„Proč příbuzného?“

„Je to sice neúmyslné zabití, ale dědicové oběti mají i tak nárok žalovat ty, kteří úmrtí zavinili.“

„Takže vy se snažíte vysлідit příbuzné toho řidiče v naději, že si ukrojíte podíl z prachů, které vysoudí za jeho smrt.“

„Počkat, já těm lidem poskytuju dobrou službu,“ namítl Dogget s ukazováčkem namířeným na Alexandra. Ten měl co dělat, aby se udržel a jedním chvatem mu ho nezlomil. „Jenom se snažím z pracháčů vytáhnout víc než ten ubohý limit, co je ochotná vyplatit pojišťovna.“

„A našel jste ty příbuzné?“

„Našel a nenašel,“ pokrčil Dogget rameny.

„Jak tomu mám rozumět?“

„Ten chlápek z poršáku žil s jistou Iannou Markovou. Hned ten den jsem jí poslal dopis. U drahých poloviček obětí si většinou nejdřív ověřuju, jestli jde o zákonné manželství, protože přítelkyně je mi k ničemu. Dědicem musí být pokrevní příbuzný nebo manželka. Přítelkyně mají prostě smůlu.“

„No jasně, ty jsou na prd,“ poznamenal Alexander.

„Ale ne tak docela.“ Alexandrův sarkasmus Doggeta zcela minul. „Tahle Ianna Marková mi zavolala. Že prý za mnou přijde. Tak všechno odložím a udělám si čas. To víte, musím je zpracovat pěkně zatepla. A tahle teda byla... úplně žhavá. Osmadvacet, možná i přes třicet, blondýnka, pěkný kozy...“ Dogget kradmo pohlédl na kameru

v rohu místnosti, odkašlal si a pokračoval věcnějším tónem. „Zkrátka, tak jsem si s truchlící pozůstalou v klidu popovídal. A zeptal jsem se jí, jestli byli s Jamesem manželé.“

„S Jamesem?“

„S tím chlápkem, co řídil porsche. Jmenoval se James Erkel Putnam. Ona právě zařizovala pohřeb. No a řekla mi, že se s Putnamem nikdy nevdali. Skoro jsem se taky rozbřečel. Tak mě zajímalo, jestli neměl nějaký sourozence nebo rodiče. Vysvětlil jsem jí, že potřebuju jména všech žijících příbuzných. Nejdřív tvrdila, že James žádné žijící příbuzné neměl.“

„Takže žádná žaloba? To jste musel být fakt zdrcený.“

„Já se tak snadno nevzdávám. Ještě jsem se nesetkal s člověkem, který by neměl žádné pokrevní příbuzné. Stačí jen zašourat v rodokmenu a někdo se vždycky objeví. Tak jsem to risknul. Řekl jsem jí, že bez pokrevních příbuzných nemůžu podat žalobu. Sbohem, penízky.“

„Proč by se měla snažit? Jako přítelkyně přece nic nedostane, nebo ne?“

Dogget se potutelně ušklíbl, jako kdyby se chystal říct košilatý vtíp. „Tak nějak jsem jí naznačil, že z toho vyrovnání i tak něco dostane. Řekl jsem jí, že až najdeme pokrevního příbuzného, může se k žalobě proti tomu klenotníkovi připojit.“

„Takže jste lhal ženě, která právě ztratila partnera.“ Alexander se naklonil přes stůl a propíchl Doggeta pohledem. „Tenhle trestný čin jste mi přišel ohlásit?“

„Vy jste teda povedenej detektiv.“ Dogget si pěstí poklepal na hrud', jako by si potřeboval krknout. „Jsem tu, abych udělal, co je správný, a vy mě tu grilujete.“

„Přece víte, že v tomhle oddělení vyšetřujeme podvodné machinace. A skutečnost, že jste lhal slečně Markové, je za celou dobu první věc, která se dá vykládat jako podvod.“

„Vždyť už se k tomu dostávám,“ namítl Dogget.

Alexander si všiml, že mu na spáncích vyrazily drobné kapičky potu, a do jisté míry ho to potěšilo.

„Takže, druhý den mi přinesla krabici s papíry. Byly tam rodné listy, kartička sociálního pojištění a nějaké dopisy.“

„Dopisy?“

„Jo, dopisy, které Jamesovi napsal před rokem bratr z vězení ve státě New York. Dal jsem to prověřit svým člověkem a je to tak. Putnam má staršího bráchu, který v clintonské státní věznici sedí za drogy. Za těžký zločin třídy A1, tak to nazvali.“

„Tak proč vám tvrdila, že James žádné příbuzné neměl?“

„Tvrdí, že to všechno našla v krabici s Jamesovými osobními dokumenty, která byla schovaná.“

„Jak se ten jeho bratr jmenuje?“

„William Bartók Putnam. Šli jsme po tom a porovnali rodné listy s městskou matrikou. Putnamovi rodiče jsou po smrti, zahynuli při autonehodě už v osmadvadesátém, a ten starší bratr je v pořádku.“

„No tak už máte svého dědice. Můžete krále klenotníků rozcupovat na kousíčky, co hrdlo ráčí.“

„To by se dalo čekat, ale s tím happyendem nespěchejte.“ Dogget si propletl prsty, aby svým slovům dodal na dramatickosti. „Poslal jsem Williamu Bartókovi Putnamovi k podpisu smlouvu, kterou mě pověřuje, abych v jeho zastoupení podal žalobu. Taky jsem mu poslal kopii úmrtního oznámení. Za týden mi to všechno přišlo zpátky jenom s krátkým vzkazem: Tohle není můj bratr. Není to James Erkel Putnam.“

KAPITOLA

3

Když Dogget odešel, Alexander zahájil vyšetřování případu krádeže identity muže jménem James Erkel Putnam. Nejdřív zavolal na dálniční policii a vyžádal si kopii spisu k případu autonehody. Policista, s nímž mluvil, mu nabídl, že mu kopii spisu osobně přiveze, což Alexander s radostí přijal. Okolo desáté měl před sebou na stole jak spis o autonehodě, tak Doggetovu složku. Prověřil řidičský průkaz mrtvého muže, aby získal jeho fotku. Muž, který o sobě prohlášoval, že je Putnam, vypadal na pětatřicet, měl pohledné rysy a usměvavou tvář s mírně škodolibým výrazem v očích.

Odložil fotku a vytáhl ze spisu zprávu o rekonstrukci nehody. Oba vozy byly vybaveny senzory, které zaznamenávaly jejich rychlost, směr jízdy, reakční dobu při brzdění, sílu nárazu a vystřelení airbagů. Zpráva při čtení připomínala technický manuál: samá čísla, výpočty a vzorce, jenže nikde žádná hloubka, ani zmínka o živoucí, dýchající lidské bytosti, která přišla o život. Aby se Alexander o muži dozvěděl víc, otevřel si písemné hlášení policistů přímo z místa nehody.

Policisté Kevin Tieg a Sandra Percellová dorazili asi minutu po sobě. Tieg okamžitě běžel k lexusu, kde našel muže a ženu přibližně ve věku pětatřiceti let. Oba se nacházeli v prostoru řidiče. Muž byl

otočený čelem k silnici, jako by vůz řídil, a žena mu částečně seděla na klíně s horní částí trupu zhroucenou na středové konzoli. Muž měl kalhoty i spodní prádlo stažené přes stehna a žena měla červené šaty vyhrnuté až na boky. Muž byl při vědomí a něco nesrozumitelně mumlal. Žena byla v bezvědomí.

Hlášení policistky Sandry Percellové se týkalo muže ve voze značky Porsche, jehož později podle řidičského průkazu identifikovala jako Jamese Erkela Putnama, narozeného 22. února 1980. Při střetu se motor nasunul přes protipožární přepážku řidiči přímo do klína. Sloupek volantů mu pronikl do hrudníku těsně pod klíční kostí a oddělil pravé rameno od kloubní jamky. Rozdrcené čelní sklo, jehož přehyb se zabodl muži do hlavy, pokrývala krev a vlasy. I přes tato masivní zranění se muž stále pohyboval na pokraji vědomí.

Percellová usoudila, že bez hydraulických nůžek nebude možné muže vyprostit, ale ani tak si nedokázala představit, že by svoje zranění přežil. Do hlášení napsala, že byla přesvědčena o tom, že muž umírá, přesto však postupovala tak, jak byla vyškolená, a zaklonila mu hlavu, aby udržela jeho dýchací cesty otevřené.

Muž se zalykavým šepotem Percellové zeptal, jestli zemře. Percellová neodpověděla, ale dál mu ze všech sil pomáhala. Muž se snažil něco říct, ale jeho slova se utápěla ve změti nesrozumitelných zvuků, jak bojoval o život. Percellová si zapsala slova, kterým porozuměla. Mezi různě zkomolenými větami pochopila, že Putnam šeptá: „Najděte to... dřív, než... oni... najdou ji.“ To řekl krátce předtím, než upadl do šoku. Během několika minut ztratil vědomí a zemřel.

Alexander chvíli mužova poslední slova převracel v hlavě a uvažoval, jestli šlo o vážně míněné poselství člověka, který ví, že umírá, anebo jen o zmatené blouznění v důsledku masivního poranění hlavy. Pak tu myšlenku odložil stranou a vrátil se k databázi Úřadu pro veřejnou bezpečnost. Zjistil, že Putnam si v Minnesotě poprvé zažádal

o řídičské oprávnění v listopadu roku 2001. Alexander nedohledal žádný záznam o tom, že by James Erkel Putnam před tímto datem někdy vlastnil řídičský průkaz Minnesoty nebo jiného státu. Fotografie jak z prvního, tak z naposledy vydaného průkazu odpovídaly snímkům z místa nehody a z márnice. Putnam neměl žádné dopravní přestupky a průzkum státní i federální databáze ukázal, že nebyl nikdy obžalován ani odsouzen za trestný čin.

Potom zadal do systému jméno jeho bratra Williama Bartóka Putnama a našel záznam Národní informační centrály pro kriminalitu o tom, že byl ve státě New York odsouzen za těžký zločin v souvislosti s omamnými látkami. Tuto informaci si zapsal na kousek papíru spolu s telefonním číslem do současného bydliště Williama Putnama, clintonské státní věznice v Dannemoře ve státě New York.

Zadal jméno Jamese Erkela Putnama do Googlu a našel pár odkazů týkajících se muže, který se za něj vydával, a jeho poklidného života v Minnesotě. Objevil však také jeden odkaz datovaný ještě před listopadem 2001: starou stránku sociální sítě MySpace. Fotka v profilu toho muže neodpovídala snímku z řídičského průkazu, který byl na Putnamovo jméno vydán v Minnesotě.

Obě tváře sice měly několik podobných rysů, nebylo však pochyb o tom, že jde o dva různé lidi.

Alexander se opřel do židle, prsty si vjel do světlých vlasů a spojil je za hlavou. Upřeně se díval na Putnamovu fotografii v řídičáku a sám k sobě zašeptal: „Kdo jsi? A co jsi provedl se skutečným Jamesem Putnamem?“

Alexander prolétl očima sekci komentářů na MySpace a všiml si, že poslední napsal Putnam sám. Bylo to třicátého srpna 2001, tři měsíce předtím, než se nový James Erkel Putnam zničehonic zhmotnil v Minnesotě. Byl stručný, psalo se v něm jen toto: „Život je někdy tak hrozně zvláštní... budu vás informovat.“ Nic dalšího už ale nenásle-

dovalo, ani na téhle stránce, ani jinde. Alexander rychle prohlédl záznamy o úmrtích v New York City a zarazil se, protože krátké sloupce jmen se najednou změnily v odstavce vysázené tučným písmem z jedenáctého září toho roku. Cítil, jak se mu zahřívají ruce nad klávesnicí, když znovu a znovu procházel všechny dostupné databáze. Byl si jistý, že v jedné z nich musí svého muže najít. Jenže James Putnam nebyl na žádném seznamu, ani na oficiálním, ani na neoficiálním. V týdnech, které předcházely pádu Dvojčat nebo po něm následovaly, nebyl prohlášen za mrtvého ani se nepohřešoval žádný James Putnam. Slepá ulička.

V jedenáct dopoledne Alexander zavolal do věznice v Dannemoře ve státě New York. Nejdřív hovořil se sociální pracovnící a pak – poté, co celou věčnost čekal se sluchátkem na uchu, než přivedou odsouzeného do její kanceláře – i s Williamem Putnamem.

„Williame, jsem vyšetřovatel Alexander Rupert z policejního útvaru v Minneapolisu. Volám vám, protože se objevily jisté nejasnosti v souvislosti s úmrtím muže jménem James Erkel Putnam. Ze všeho nejdřív bych vám rád položil tuhle otázku: máte bratra, který se tak jmenuje?“

„Mám – nebo jsem měl. Ten chlap z toho úmrtího oznámení, to není můj brácha. Co se s ním stalo?“

„To se právě snažíme zjistit. Možná jde jenom o zvláštní shodu náhod. O dva muže jménem James Putnam.“

„A kolik Jamesů Putnamů na světě má druhý jméno Erkel?“ namítl William. „Naše máma byla muzikantka původem z Maďarska, takže nás pojmenovala po dvou maďarských skladatelích. Já jsem Bartók po Bélovi Bartókovi. A on zase dostal jméno po Ferenci Erkelovi.“

„Kdy jste naposledy svého bratra viděl?“

„Ten den, co mě sebrali. Nikdy za mnou nepřišel, to bylo moje rozhodnutí. Nechtěl jsem, aby mě takhle viděl, tak jsem mu řekl, ať za mnou nechodí.“

Alexander řekl Williamovi, aby požádal kurátorku o otevření starého profilu Jamese Putnama na počítači v kanceláři. Když na obrazovce vyskočila fotka, William vyhrkl: „To je James. To je můj brácha. Vidíte? Není to ten chlap, co umřel v Minnesotě.“

„Slyšel jsem, že vám bratr psal.“

„Jo, psával mi, tak jednou za měsíc. Ale potom...“

„Co bylo potom?“

„Napsal mi, že odjíždí z města. Že ten teroristický útok ho dost sebral a že si najde nějaký bezpečnější místo, kde se usadí. Že chce začít znova a už se mnou nechce mít nic společného.“

„Připadalo vám to divné?“

„To jo. Byl zrovna v posledním ročníku na vysoký. Nešlo mi na rozum, že by to takhle hodil za hlavu. A nejhorší bylo, že už se mnou vůbec nechtěl mít nic společného.“

„Jaké datum je na tom dopisu?“

„Dvanáctýho září dva tisíce jedna,“ odpověděl William bez zaváhání jako člověk, který si poslední dopis od bratra pamatuje do posledního slůvka.

„A od té doby se vám neozval?“

Na druhém konci linky nastalo ticho a Alexander vycítil, že ve Williamovi začíná klíčit neblahé tušení. „Ani slovíčkem. Od toho dopisu na rozloučenou už nepřišlo nic.“

„Mohl byste mi faxem poslat všechny jeho dopisy?“

„Detektive, kdo byl ten chlap v tom oznámení?“

Alexander se odmlčel. Nebyl si jistý, jestli by na tu otázku měl odpovědět. Ale přinejmenším na tuhle informaci měl přece William právo. „Ten muž žil pod jménem vašeho bratra. Od listopadu 2001 vystupoval jako James Erkel Putnam.“

„Jak se to může stát? Copak můžou být dva lidi...?“ Williamovi odumřel hlas a Alexander přímo viděl, jak horečně uvažuje a dochází

ke zřejmému závěru. Když znovu promluvil, sotva ho bylo slyšet.
„Pane Ruperte, je můj brácha po smrti?“

Alexander měl za to, že odpověď na tuhle otázku zná. Williamovi ale zalhal. „Já nevím.“

KAPITOLA

4

Max Rupert mhouřil oči na tenký rybářský vlasec, který přivazoval k vodicímu lanku s návnadou z barevného plíšku. Zamrkal, aby ulevil unaveným očím, a pak se podíval na svého bratra Alexandra, který na přídi lodi připevňoval k prutu pestrou dřevěnou rybičku.

„Ty chytáš na woblera*?“ zeptal se Max a dopředu věděl, co bratr odpoví.

„Chci si dneska dát k večeři rybu,“ řekl Alexander.

„Budeme chytat na přívlač.“ Max se rozhlédl po klidné hladině jezera. „Je jasno, žádný mraky, na vodě není ani vlnka... Dneska se rozhodně nedostaneš dost hluboko, abys chytil candáta.“ Max nahodil asi do šesti metrů a na lodním motoru o síle padesáti koní zařadil zpátečku.

„V tom je právě mezi náma rozdíl, Maximiliane. Já se spokojím i se štikou, ale v hledáčku mám candáta.“

Max se pousmál nad bratrovým popíchnutím. Jeho křestní jméno mu nikdy tak docela nepřiřostlo k srdci. Před začátkem školního roku se vždycky děsil chvíle, kdy učitelka z prezenční listiny přečte:

* Druh umělé nástrahy pro lov dravých ryb přívlačí. Poznámka překladatelky.

Maximilian Rupert. Jméno Maximilian se podle jeho názoru hodilo spíš k člověku, co nosil mnohem dražší obleky, než jaké kdy budou viset v jeho vlastním šatníku.

Naproti tomu Alexander působil dojmem, že své jméno nosí jako biblický Josef pestrobarevný plášť. Když ho jejich matka zapsala do rodného listu, byla to ta poslední věc, kterou stihla udělat dřív, než upadla do bezvědomí. Ten den zemřela na vnitřní krvácení. Maxovi ale připadalo, že jméno Alexander přímo volá po nějaké přezdívce. A když mu bylo dvanáct a bratrovi deset, začal mu říkat Festus podle jedné postavy z westernového seriálu *Gunsmoke*.

„Feste,“ zakřenil se na Alexandra. „Klidně si miř třeba na grizzlyho, ale s puškou na ptáky akorát spláčeš nad výdělkem.“

Kdysi před lety mezi nimi jméno Festus padalo při každé klukovské hádce: buďto stálo u jejího zrodu, nebo ji posměšně uzavíralo. Postupem času se však mezi nimi něco změnilo a z přezdívky se stal tajný signál, který staršího bratra spojoval se sourozencem, kterého měl věčně v patách. Tou přezdívkou Max oslovil Alexandra tehdy, když ho přistihl při krádeži *Playboye* v obchodě, i tenkrát, když poprvé ochutnal whisky a pozvracel se. Teď, když už byli starší, Max používal přezdívkou Festus, jen když si sami dva zašli na pivo.

„Doutník?“ nabídl Max.

„Je to ten hnusnej šunt z benzinky?“

„Trefa.“

„Bezva.“

„Vyměním za pivo,“ řekl Max, sáhl do igelitového pytlíku a vyndal z něj dva doutníky, které tvarem připomínaly větvičky z cedrového dřeva. Otevřeli si pivo, zapálili doutník a vyfukovali malé obláčky bílého kouře, obarvené lehkou modří jezerní hladiny a říjnové oblohy.

Jich loď se pomalu sunula přes jezero Torch, o které se s nikým nemuseli dělit. Jeden z jejich předků byl totiž dřevorubec a u jezera

Torch si postavil srub ještě v dobách, kdy se téhle části Minnesoty říkalo winconsinské teritorium*. V roce 1902 stát Minnesota zabral půdu v okolí jezera jako chráněné území a vyhlásil stavební uzáveřu. Rodině Rupertových bylo uděleno právo ponechat si svůj srub, pokud zaplatí malou částku jako nájemné za pozemek, na němž stojí.

Max seděl na zádi loďky s levou rukou na páce kormidla, zatímco pravou poškubával vlascem. Alexander byl usazený vpředu zády k němu, nohy měl opřené o příď a prut mu spočíval v klíně. Dělili je sotva tři metry, ale vzduch mezi nimi byl obtěžkaný břemenem tříměsíčního mlčení, tří měsíců, kdy se vyhýbali jakékoli zmínce o zvláštním týmu, o velké porotě a Alexandrově ústupu ze slávy. Vzájemné rozhovory v poslední době poskakovaly po hladině jejich života jako žabky z oblázků, jež nikdy nedopadly do hloubky a nikdy se nedotkly trápení, které Alexandra postihlo. A proto Max navrhl, aby si na víkend zajeli k jezeru.

Alexandrovi poklesla ramena, jak se uvolněně usadil na sedátku a přitom vyfukoval kouřové kroužky do mírného vánku. Maxe přepadly pochyby, zda má s rozhovorem vůbec začínat, ale věděl, že lepší příležitost už nebude.

„Prý jsi dostal předvolání,“ pronesl.

Alexander strnul. Bylo vidět, že mu z těch slov přešel mráz po zádech. „Dobrá zpráva cestujou rychle,“ poznamenal a prsty objal korkové madlo svého prutu.

„To jo, a ty blbý přímo kosmickou rychlostí,“ odušil Max. „Ale stejně, bylo nutný, aby mi to donesli šuškanou?“

„Před velkou porotou už jsem vypovídal, Maxi. O nic nejde.“

„Ale když mají potopit tebe, tak už jde o hodně.“

* V letech 1836 až 1838. Poznámka překladatelky.

„Třeba se to změní, až skončím. Možná je výpověď před velkou porotou nejlepší způsob, jak můžu očistit svůj jméno a dostat se z těchto sraček.“

„Možná,“ odpověděl Max a ze všech sil se snažil, aby to znělo přesvědčivě. „Ale jen tak pro jistotu... neuvažoval jsi třeba... že to probereš s právníkem?“

Alexander, předtím k Maxovi otočený zády, se k bratrovi prudce obrátil. „Vzít si advokáta? To si děláš srandu?“

„Ne, já jenom...“

„Maxi, co je první věc, která tě napadne, když sbalíš nějakýho kokota a ten si zavolá právníka?“

„Já vím, ale...“

„Odpověz mi. Co tě napadne?“

Max s povzdechem zvedl oči k nebi. „Napadne mě, že má asi máslo na hlavě.“

„Přesně. Tak to já neudělám, Maxi. Už teď slyším, jak si lidi šeptají. Chovají se ke mně, jako kdybych měl lepru. Myslí si, že jsem kradl zabavený prachy z drog jako ti ostatní hajzlové. Že jsem špatnej policajt – zrovna já! Nehodlám jim dávat další záminku. Žádnýho advokáta si nevezmu.“

„Tady nejde o lidi, Alexandře. Na ty seru. Ale u velký poroty se to může zvrtnout. Víš, jak to chodí. Stačí, aby ses spletl, a oni tě obviní z těžkýho zločinu jenom proto, že jsi lhal.“

Alexandrův hlas začal nabírat na podrážděnosti. „Ty myslíš, že mám zapotřebí lhat velký porotě?“

„To jsem neřekl.“

„Myslíš, že jsem to udělal?“ Alexandrovi zbělely kotníky na rukou, jak v nich svíral rybářský prut. „Že jsem kradl ze šuplíku?“

„Nic takovýho jsem neřekl.“

„Fakt neřekl?“

„Sakra, Alexandře, dobře to víš.“

„To je zajímavý, protože já to slyšel.“

„Jenom se ti snažím pomoci. Já...“

„Nepotřebuju tvoji pomoc. Už nejsem malej kluk, Maxi. Nech to plavat.“

Max se zhluboka nadechl podzimního vzduchu prosyceného vůní borovicového jehličí, hlíny a kouře z doutníků. Uvažoval, že to nechá být, ale nedokázal se zbavit pocitu, že se už tři měsíce dívá, jak se jeho bratr topí. Bylo to, jako by pod hladinou sledoval, jak se zamoťává do spleti vodních řas, a chtěl mu podat ruku a zachránit ho, jenže Alexander ji nechtěl stisknout. Sněsl by takřka cokoli, jen aby nemusel přiznat, že udělal chybu. Čím víc se mu Max snažil pomoci, tím víc se mu Alexander vzdaloval... a tím hlouběji ke dnu se propadal.

Delší chvíli pomalu pluli a Max zatím čekal, až se Alexander uklidní. Ani jeden nepromluvil. Až, když poprvé bez jediného záběru přejeli celé jezero, Alexander si otevřel druhé pivo a Max se po špičkách vrátil k tomu, co nakouzl.

„Jak to všechno zvládá Desi?“

Alexander s náznakem stísněnosti v hlase odpověděl: „A jak by to podle tebe měla Desi zvládat?“

„Doufám, že stojí za tebou.“

„Jako ty? Ta mě aspoň nepovažuje za zloděje.“

„Neřekl jsem, že jsi zloděj. Přestaň všechno překrucovat.“

Alexander se zahleděl na zčeřenou hladinu za zádí loďky, kterou jako nůž projížděl jeho vlasec. Max trpělivě čekal, až mu odpoví. Pak jeho bratr řekl: „Je to pro ni těžký... koukat se, jak jméno jejího manžela propírají noviny, všechny ty články o korupčním skandálu... Taková věc s sebou nutně nese nějaký následky, ale celkem vzato je v pohodě.“

„Jasně, Desiree je správná holka,“ odušil Max a zase se snažil, aby to znělo přesvědčivě. Desiree Rupertovou znal dobře a věděl, že Alexander lže. V těch nejlepších dobách Desi uměla zářit jako pravý křišťál. Běžný pozorovatel by ji považoval za dokonalou partii, za ženu oplývající jak krásou, tak váženým původem, pocházela totiž ze staré bohaté rodiny. Jenže Max ji poznal zblízka. Byl u toho, když se z ní ve stresu stávala bytost křehká a nestálá. Pamatoval si, jak celá zářila na slavnostním ceremoniálu, kde Alexander přebíral medaili za statečnost a ona všechny přítomné osobnosti naprosto okouzila. A pak, aniž by mrkla okem, poslala Alexandra, aby se sám se zraněnou kyčlí v dešti dobelhal pro auto a vyzvedl ji před vchodem, aby jí nezmokl účes. Max často přemýšlel, jestli Desi náhodou není jen další chybou, kterou si Alexander odmítá připustit.

„Jasně,“ odvětil Alexander. „Za pár týdnů se to přežene a všechno bude zase normální.“

„To víš, že jo,“ ujistil ho Max. „Ale do té doby... víš, že jsem tady, ne? Kdo si začne s jedním Rupertem, má na krku oba. Jasný, Feste?“

Alexander se ohlédl a na dálku si s Maxem přitukl plechovkou piva.

Dál už Max nemluvil. Dopil poslední doušek piva a čekal, až napětí pohltní hlubiny jezera pod nimi. To, kvůli čemu sem přijel, udělal. Dal Alexandrovi na srozuměnou, že když přijde na lámání chleba, Rupertovic kluci budou držet spolu. Otevřel si další plechovku a nechal tu věc plavat. Po zbytek víkendu je bude vyčerpávat maximálně starost, kdo z nich chytí větší rybu.

KAPITOLA

5

Desiree Rupertová poslední dobou trávila víc času v práci, a když se Alexander v pondělí ráno probudil, nebyla už doma. S hrnkem kávy v jedné ruce a snídaňovou tyčinkou v druhé zamířil ke dveřím. Když procházel garáží ke svému vozu, upoutal ho odlesk něčeho blýskavého. Na betonové podlaze uviděl svoji stříbrnou sponu do kravaty. Bezmyšlenkovitě ji zvedl a strčil ji do kapsy.

Cestou do práce mu myšlenky bloudily sem a tam. Myslel na svoje případy, na víkend strávený u jezera, na příkrov stísněnosti, který ho v budově radnice znovu pohltil, ale taky se neustále vracel k té sponě do kravaty. Jak to, že se ocitla v jejich garáži na podlaze? Ten kousek stříbra ve tvaru obdélníku s vyrytými iniciálami dostal od Desi už kdysi před lety k výročí. Snažil se upamatovat, kdy ho měl naposled na sobě.

Našel ho ležet na podlaze v garáži přibližně v místě, kde by byly dveře spolujezdce Desina auta. Že by sponu nechal u Desi ve voze a ona vypadla? To ne. Nedávno ji viděl u sebe v šuplíku s ponožkami, tím si byl jistý. Do práce ji nikdy nenosil, šetřil si ji na zvláštní příležitosti. Když parkoval před radnicí, cítil, jak ho ta spona pálí v kapse. Vystoupil z auta a vytáhl na světlo. Na vnější straně nebyl žádný

nápis, žádné iniciály. Místo nich byl uprostřed zasazený drobný diamant. Tahle spona nepatřila jemu.

Než pomalým krokem dorazil do své kóje, vymyslel tucet různých scénářů, jenže žádný z nich nevysvětloval, jak se ten předmět mohl ocitnout na podlaze v jeho garáži. Celý víkend strávil s bratrem na jezeře. Ona byla doma sama – nebo aspoň měla být. Nezmínila se, že by čekala společnost. Jenže v tíživém tichu, které mezi nimi panovalo od zrušení zvláštního týmu, by se klidně mohlo stát, že by se o návštěvě příbuzných zapomněla zmínit. Občas se u nich po mši v kostele zastavoval její otec. To byl člověk, který nosí k obleku sponu do kravaty. Že by k nim zašel on? Nebo třeba kolega z práce, šéf? Proč by pak s nimi ale šla do garáže? A když nad tím tak uvažoval, co by u nich vlastně pohledávali, když on, Alexander, nebyl doma?

Celé dopoledne zíral na tu sponu a snažil se najít vysvětlení, které by nekončilo katastrofou, ale zdálo se to takřka nemožné.

Vzpomněl si na rozhovor, který vedl s Maxem o víkendu. Především mu v hlavě uvízla Maxova opatrná otázka: „Jak to všechno zvládá Desi?“

Kdyby byl Alexander k bratrovi upřímný, byl by mu pověděl o jejich hádkách, po nichž následovalo ticho, o křehkém příměří, které jim umožňovalo o Alexandrově komplikované situaci prostě nemluvit. Pověděl by mu o tom, jak se Desi rozhodla spát v pokoji pro hosty s vysvětlením, že tamní matrace jí lépe vyhovuje, což byla výmluva, nad níž ani on, ani Desi raději nehloubali. Kdyby byl upřímný, svěřil by se bratrovi i s tím, že Desi mu už celé týdny, možná měsíce nevěnovala jediný dotek, který by se dal považovat za láskyplný. Jako by se on i jeho žena odebrali každý do vlastní pevnosti, přičemž si zachovávali dostatečný odstup, který pohlcoval všechno, co se báli vyslovit.

Asi dvacetkrát vzal během dopoledne Alexander do ruky telefon, aby Desi zavolal a na tu sponu se jí zeptal, ale pokaždé se zarazil dřív,

než vytočil její číslo. Obával se toho, co možná uslyší: neklamné zaváhání předcházející lži, výmluvu, příběh, který bude znít uvěřitelně jen proto, že to bude jeho zbožné přání. Nezavolal ze strachu, že to, co by mu řekla, by ho zdrtilo.

Firma zabývající se marketingovým průzkumem, kde Desi pracovala, sídlila v mrakodrapu zvaném IDS Centre, který představoval vrchol městského panoramatu a stál pouhých šest bloků odtud. Dřív, krátce po svatbě, se téměř denně scházeli na oběd. Chodívali „vzdušnou trasou“, sérií nadzemních tunelů, které se v centru Minneapolisu vznášejí nad hustým provozem v ulicích. Sešli se vždycky uprostřed v jednom lahůdkářství na něco rychlého. Ačkoli už od té doby uplynul dlouhý čas, pořád to k sobě neměli daleko.

Nepozorovaně se přiblížilo poledne a detektivové z útvaru pro vyšetřování podvodů se v malých hloučcích začali vytrácet na oběd. Šednoucí obloha hrozila celé dopoledne deštěm a Alexander teď sledoval, jak na okenní tabule ťukají jeho kapky. Už to věděl. Nebude jí volat. Kdepak. Odnese jí tu stříbrnou sponu do kanceláře a položí ji před ni na stůl. Bude sledovat její reakci a počká si na vysvětlení. Pravdu jí totiž vyčte z obličeje. Dal si tu věc do kapsy a vydal se ven dřív, než si to bude moci rozmyslet.

Nadzemní tunel zavedl Alexandra až do prvního poschodí budovy IDS Centre v místě, kde se otvírala obrovská galerie nad rozlehlou halou zvanou Crystal Court. Měla skleněné stěny a strop zkonstruovaný ze skleněných čtverců, které zachycovaly sluneční svit. Zvedaly se v terasovitých vrstvách, takže člověk měl dojem, že se nachází v dutině gigantického krystalu. Atriem procházeli sem a tam lidé v oblecích, kteří se mísili se zvlouny a turisty. Blížil se čas oběda, kdy zdejší provoz dosahoval bezmála chaotických měřítek.

Alexander se vydal směrem k výtahům a přitom zvědavě pozoroval čilý ruch na nádvoří pod sebou. Zarazil se, když uviděl svou ženu

Desi, jak stojí přímo uprostřed a se založenýma rukama si prohlíží nějaký umělecký předmět. Soustředěně se dívala na jakési abstraktní klubko základních barev namalované na plátno bez rámu a s hlavou nakloněnou na stranu nad ním hloubala.

Na sobě měla černý kostýmek s jasně červenou blůzkou, která přitahovala pozornost ke snědé, jemné pleti na jejím krku. Dlouhé černé vlasy házely sluneční odlesky, které dobře viděl i ze svého stanoviště na balkoně, nějakých třicet metrů daleko. Už už zvedal ruku, aby na ni zamával a upoutal její pozornost, ale zarazil se. Zezadu k ní totiž rychlým, sebevědomým krokem přišel nějaký muž. Měl na sobě dobře střihu oblek, takový, který přímo volal po stříbrné sponě do kravaty. Položil Desi ruce na ramena a s úsměvem se k ní sklonil. Tvář mu zmizela v jejích vlasech, když jí s nakloněnou hlavou něco šeptal do ucha... nebo ji políbil na šíji.

Alexander prudce zamrkal, aby lépe viděl, a plně se soustředil na svou manželku a toho muže. Zaklonila hlavu? Opřela se o něj zády? Ten pohyb byl tak nenápadný, že si Alexander nebyl jistý. Desi se otočila a muž se k ní znovu sklonil. Zrovna v té chvíli kolem nich projelo auto údržby s žebříkem na střeše a zabránilo Alexandrovi ve výhledu. Políbili se? Stáli tak blízko...

Alexander se zachytil zábradlí na galerii. Měl pocit, jako by se mu kolena rozpadala na tisíc kousků. Přestal dýchat, nedokázal se pohnout. Stál tam jako paralyzovaný a díval se na svou ženu – na ženu, již přísahal lásku, dokud je smrt nerozdělí – jak odchází hlavním východem z budovy a nastupuje do taxíku s jiným mužem.

KAPITOLA

6

Drobné husté mrhnutí se zachycovalo Alexandrovi ve vlasech a kapičky postupně rostly, než se mu studeně skutálely za límec. Stál na mostě na Třetí avenue a díval se dolů na řeku Mississippi, na místo, kde se její tok kvůli vodopádu* rozděloval do dvou úplně odlišných proudů. Vlevo pod ním se rozkládala klidná hladina horního jezera ohraničená hrázi se zdymadlem, v níž si na odrazu temných mraků nerušeně pluly kachny. Vpravo říční proud zuřivě vřel a jeho kypící masa se s čepicí měděné pěny vrhala přes hranu do vývaru pod jezem. To byl vodopád St. Anthony.

Skočit z tohoto místa na mostě by mělo smrtelné následky, obzvlášť poté, co by dílo dokonal spodní proud pod vodopádem.

Jak upíral pohled do zmítajících se vod, přepadla ho slabá závrať. Sevřel oběma rukama ocelové zábradlí mostu a vnímal vibrace z aut, která projížděla za jeho zády. Zespodu k němu stoupal pach říční vody, bahna, ryb a shnilého dřeva a mísil se se vzduchem z městských ulic a zápachem výfuků kamionů.

* Jde skutečně o šestnáct metrů vysoký přírodní vodopád. V devatenáctém století byl upraven pro průmyslové využití a vybaven zdymadlem, které umožnilo splavnost horního toku řeky. Zdymadlo bylo v roce 2015 trvale uzavřeno z ekologických důvodů. Poznámka překladatelky.

Nedokázal si přesně vybavit, jak se sem, doprostřed mostu, dostal. Pamatoval si, jak se dívá na špičky svých bot, jak dělá krok za krokem, jak mu při chůzi podrážky klapou na mokrém betonu. A podobně, jako když se náměsíčník probudí v jiném pokoji, i on se v určitém okamžiku zastavil, rozhlédl se a zjistil, že je uprostřed mostu na Třetí avenue.

Zavřel oči a pokusil se z nehybného mozku vydolovat pár jasných myšlenek, jedna jediná je ale všechny přehlušovala: obraz jeho ženy, jak z budovy IDS Center odchází s mužem v obleku. Ten muž ji paží objal kolem ramen a přitáhl k sobě. Vůbec se nechovala překvapeně. Očekávala, že přijde, čekala na něho. Usmála se, když ho uviděla. Líbali se? Ne. To nebyl polibek, nemohl být. Ale usmívala se na něj. Usmívala se na něho tak, jak se na Alexandra neusmála od té doby, co...

Mysl mu zaplavil příval obvinění a zlých představ: vyšetřování velkou porotou, šeptané odsudky, které se vznášely na chodbách policejní stanice, články v novinách s jeho jménem a titulkem **POLICEJNÍ KORUPCE**. Srdce mu sevřel ledový příkrov hrůzy.

Potom, skrze tu katastrofickou bolest a hluk všude kolem i v něm, Alexander zaslechl Maxův hlas, pozůstatek minulosti, který mu říká: „*Srovnej se!*“ Ta vzpomínka se vynořila z dob, kdy byli s Maxem starší žáci a společně dělali zápas. Max Alexandrovi říkával, že kdykoli se mu věci vymknou z ruky, měl by se srovnat – postavit se na všechny čtyři, stabilizovat se a soustředit se na to, aby dostal pod kontrolu jen jeden jediný problém. Jakmile se srovná, život se zpomalí. Místo toho, aby reagoval na útok protihráče, bude si moci udělat inventuru a naplánovat další krok. Ten hlas z hlubin minulosti utišil paniku, která Alexandrovi svírala srdce.

„Soustřed' se na jednu věc,“ mumlal si pro sebe. „Přestaň reagovat. Nenech si od jiných diktovat. Srovnej se. Ale jak?“

Vyhnal z mysli ty temné představy a nechal myšlenky jen tak plynout, až se mu před očima objevila fotografie, kterou schovával v šuplíku svého stolu. Pořídili ji ten večer, kdy dostal medaili za statečnost. Na obrázku stál on, Desi a Max společně se starostou města Minneapolis. Starosta tehdy Alexandra nazýval hrdinou a přeháněl jen trošku, když vyprávěl o tom, jak Alexandra postřelili během zátahu na drogové dealery, při němž z ulic vymetli rekordní množství pervitinu a spoustu překupníků zadrželi.

Tenkrát na něj Desi byla tak pyšná! Na slavnostní ceremoniál se zvala celou rodinu. Zářila hrdostí, když jí policejní velitelé a představitelé Kongresu trásli pravicí. Když Alexander – opřený o hůlku – kráčel přes pódium, aby medaili převzal, dokonce mu poslala vzdušný polibek.

I Max se tenkrát na Alexandra díval jinýma očima. Už nebyl jen věčným přívěskem, který se snaží obstát ve světě staršího bratra. Hrdinou se stal jenom vlastním přičiněním – bez Maxovy pomoci.

Alexander se ve vzpomínkách vracel k tomu dni a uvědomil si, že po ničem netouží tolik, jako po tom, aby zase cítil tu hrdost, aby z úsměvů své ženy a svého bratra mohl číst, že je dobrý člověk, aby z doteků Desiných dlaní mohl čerpat vědomí, že je chlap. Stál na vrcholu. Byl po čertech dobrý detektiv, muž, jehož manželka ho zbožňovala, a kolegové plácali po ramenu. Chtěl to zpátky.

Opřel se o studenou ocel zábradlí a hleděl na bouřící řeku pod sebou. Fascinovala ho její divokost.

Jak se vlastně dostal až sem, na tenhle most? Co se zvrtilo? A jak by mohl získat zpátky, co ztratil?

Řev v jeho hlavě už utichl. Temné představy se propadly do hučící vody tam dole, hrudník se mu opět zvedal pravidelným dechem. Napadlo ho, že i když se mu spousta věcí vymkla z ruky, pořád ještě dokáže být dobrý detektiv. Od toho se pak bude odvíjet všechno

ostatní, stejně jako dřív. Jeho žena ho milovala. Kolegové si ho vážili. Bratr k němu vzhlížel. To všechno už dokázal – a dokáže to znovu.

Pak si vzpomněl na Putnamův spis. Na tom případu ho cosi přitahovalo. Alexander cítil, že má jakousi komplikovanou a klamnou rovinu, která mu dodává punc diamantu mezi kamením. Jestli se nemýlí, pak je skutečný James Putnam mrtvý a každý trochu zasvěcený člověk by vsadil na to, že ho zavraždil ten, kdo řídil to porsche. Ten příběh byl určitě mnohem složitější. Jakým způsobem muž, který mu ukradl identitu, Putnama zabil? Kde ho zabil? A proč? Ten případ byl důležitý a Alexandrovi spadl do klína jen proto, že nikdo jiný se s tím starým náfukou Doggetem nechtěl bavit. Teď už ale patřil jemu.

Alexander zamířil zpět do budovy městské radnice, celý ponořený do otázek, které se rojily okolo Putnamova případu. Proč by někdo kradl jinému totožnost i život? Protože se potřeboval schovat. A před jakým zlem se skrýval? Nebo něco zlého provedl on sám a nová identita mu poskytla únik před rychlou odplatou? Případ Putnam měl možná jednoduché vysvětlení, ale Alexandrovi instinkt napovídal, že je to jinak.

KAPITOLA

7

Když Alexander opět usedl ke svému stolu, vzal do ruky Putnamovu složku a vytáhl rodný list. Stálo tam, že James Putnam se narodil v metodistické nemocnici v New Yorku, tedy v Brooklynu. Jestliže se Putnam narodil tam, musel zanechat nějakou stopu. Alexander se pustil do telefonování s cílem ověřit existenci Jamese Putnama. S každým telefonátem sbíral další a další střípky z jeho života: školní záznamy, jeho jméno v novinách, když získal druhé místo v pravopisné soutěži, oznámení o úspěšném ukončení střední školy. Drobné, ale přesto průkazné stopy.

Když tuhle vyšetřovací linii vytěžil, rozhodl se navštívit Iannu Markovou, tu „šťabajznu“, která celý ten případ přinesla advokátu Doggetovi. Dalo se očekávat, že ona bude o skutečném Jamesu Putnamovi něco vědět, i když třeba nevědomky.

Ianna Marková s tím podvodníkem žila v posledním patře dvacetipodlažního bytového komplexu na okraji centrálního Minneapolisu, s výhledem na řeku Mississippi. Alexander vytáhl služební odznak a příslušník ochranky mu bzučákem otevřel bezpečnostní dveře.

Byl to starší dům. Hala měla mramorovou podlahu a ostění z třešňového dřeva. Šlo o velmi pozitivní posun oproti zchátralým činžákům,

prosáklým pachem velkých psů a nezaměnitelným odérem kočičí moči linoucí se z varen pervitinu, v nichž se Alexander pohyboval za svého působení na protidrogovém.

Příslušník ochranky – mladík, který měl sotva věk na to, aby mu v hospodě nalili – seděl za pultem jako z hotelové recepce, před sebou otevřenou učebnici ekonomie.

„Potřebuju navštívit jednu ženu, co tu bydlí,“ uvedl se Alexander, pořád s odznakem v ruce. „Jistou paní Iannu Markovou.“

„A paní Marková vás očekává?“

„Ne. Ale když jí řeknete, že jde o úmrtí pana Putnama, jistě si na mě udělá čas.“

Mládenec zvedl telefon, vytočil číslo a něco polohlasem řekl do sluchátka. Za pár vteřin telefon položil a řekl: „Pojďte za mnou.“

Zavedl ho k výtahu a stiskl tlačítko dvacátého patra – tedy podkroví. Nahoru už Alexander vyjel sám. Když se výtah zastavil, dveře se otevřely do předpokoje. Vystoupil a tiše zaklepal na dveře. Čekal, dokud zevnitř nezaslechl tlumený krok drobných chodidel na dřevěné podlaze. Otevřela mu přitažlivá žena s něžným úsměvem v modrém tílku s ramínky a bílých kalhotách na jógu.

„Jsem vyšetřovatel Alexander Rupert z policejního útvaru v Minneapolisu.“

Žena pohlédla na jeho odznak.

„Jste Ianna Marková?“

„Ano.“

„Mohl bych vám položit pár otázek ohledně Jamese Putnama?“

Chvilí nehnutě stála a dívala se na Alexandra, jako by se snažila pochopit, co od ní chce. Potom řekla: „Pojďte dál.“ Zavedla ho do nitra bytu, kde jednu čtyřmetrovou stěnu tvořilo kouřové sklo s výhledem přímo na řeku Mississippi. Alexander přistoupil k ní, aby se rozhlédl. Jestliže před pár hodinami stála Ianna Marková právě na

tomhle místě, mohla ho pozorovat, jak stojí uprostřed mostu na Třetí avenue a křečovitě, jako by na tom závisel jeho život, svírá zábradlí z chladné oceli. „Krásný výhled,“ poznamenal a obrátil pozornost zpátky k ní.

„Ano, když se rád díváte na řeku,“ odušila. Posadila se na bílou pohovku a s úsměvem Alexandrovi pokynula, aby si udělal pohodlí na malém divanu naproti. Alexander měl pocit, že se mu dívá do očí trochu déle, než by čekal, a že se usmívá až příliš lehce na ženu, která právě ztratila partnera.

„Copak už tu nehodu nevyšetřila dálniční policie?“ zeptala se Ianna.

„To ano, madam. Mně ale nejde o...“

„Ale prosím, nechte si tu madam.“ Ianna se posadila na chodidla s dokonalou pedikúrou. „Copak vypadám jako nějaká stará bába?“

Alexander se na ni zahleděl a dospěl k závěru, že tahle žena nějakou madam rozhodně nepřipomíná. S námahou polkl a doufal, že si jeho upřeného pohledu nevšimla. „Ne, myslím, že ne,“ odpověděl. „Mimochodem, upřímnou soustrast.“

„Díky.“ Upřela pohled na podlahu jako herečka, která čekala na svou narážku. „Všechno se to stalo tak náhle.“

„Jak dlouho jste se znala s panem Putnamem?“

„Žili jsme spolu tři roky.“

„Tenhle byt jste vlastnili společně?“

„Ne, majitelem byl on. Snad se mi podaří ho koupit. Brzy dostanu jisté jmění.“

„Žaloba proti viníkovi nehody?“

„Vy o tom víte?“

„Takže Dogget vám to neřekl...“

Ianna se napřímila. „Co mi měl říct? Děje se něco?“

Alexander zaváhal. Nechtěl být poslem špatných zpráv. „Možná byste mu radši měla zavolat.“

„A proč?“

Alexander ještě chvíli uvažoval, nakonec ale řekl: „Podle něj jako přítelkyně nemáte na finanční vyrovnání z takové žaloby žádný nárok. Ten by měla jen manželka.“

Ta zpráva zřejmě svým chladným ostrím ťala Iannu do živého. Zmateně se rozhlížela po bytě, po nábytku a dekoracích. „Já to nechápu. Myslela jsem... Vždyť přece žádnou manželku neměl. James neměl nikoho, jenom mě. Nebyl ženatý.“

„Je mi to líto.“

„To přece není fér!“ Tiskla si ruku na srdce. „Tak vy tvrdíte, že podle něho nic nedostanu... vůbec nic?“

„To mi řekl Dogget. Z mojí hlavy to není.“

Ztichla, jako by se potřebovala trochu vzpamatovat. Potom řekla: „Omlouvám se, detektive. Já jen, že s tím vyrovnáním jsem počítala. Nemůžu si dovolit...“ S našpulenými rty zakroutila hlavou. „Dogget mi tvrdil, že to půjde jako po másle.“

„To proto, že chtěl, abyste mu pomohla najít Jamesovy příbuzné.“

„James vždycky říkal, že žádnou rodinu nemá.“

„Vy ale víte něco jiného.“ Alexander sledoval, jak si Ianna založila ruce na prsou v podvědomém obranném gestu. „Vyrozuměl jsem, že James má bratra.“

„A co to má společného s jeho smrtí?“

„Možná nic,“ odušil Alexander, „možná hodně. Když vám tvrdil, že žádné příbuzné nemá, jak jste se potom dozvěděla o jeho bratrovi?“

Ianna sklopila oči. „Jednou, když byl James někde na cestách, uklízela jsem v ložnici a našla tam krabici s jeho osobními věcmi.“

„Kde jste ji našla?“

Ianně se zúžily oči do tenkých čárek. „Proč jste přišel, detektive? Co má tohle společného s Jamesovou nehodou?“

„Při vyšetřování jsme narazili na jisté nesrovnalosti.“

„Jaké nesrovnalosti?“

„Kde jste našla tu krabici?“

„Ve skrýši,“ přiznala. „Rám postele má falešné dno. Musela jsem ji celou posunout, abych se k tomu dostala.“

„Když jste uklízela?“

Ted' se na Alexandra usmála. „S vámi si člověk musí dávat pozor na jazyk, vidíte?“ Mírně pokývala hlavou a pak pokračovala: „No dobře, neuklízela jsem. Šmejdila jsem, ale tenkrát jsem tu krabici ještě neotevřela.“

„Proč ne?“

„Nebyla přece moje.“

Alexander trochu sklopil hlavu a nasadil nevěřičný výraz.

„Tak jo,“ protočila panenky. „Počkala jsem, dokud James někam na chvíli neodjede. Každý prosinec jezdíval na takovou krátkou cestu. Tak jsem počkala a pak tu krabici otevřela.“

„Co v ní bylo?“

„Jeho rodný list, karta sociálního pojištění a štůsek dopisů.“

„Od Williama?“

Opřela se a rozložila paže na opěradlo pohovky. „Jestli o nich už víte, tak by bylo jednodušší přijít a prostě si o ně říct.“

„Můžu se na ně podívat?“ zeptal se Alexander.

„Jistě, ale oč vlastně jde?“

„Ty dopisy... prosím.“

Ianna vstala, prošla halou a zmizela v pokoji na opačné straně bytu.

Alexander využil příležitosti, protáhl si nohy a rozhlédl se kolem sebe. Byt byl zařízený věcmi, které by bez úhony přežily jen v domě bez dětí a domácích mazlíčků. V japonské policové skříni ze santalového dřeva bylo uložené starožitné stříbro, jemné sklo a keramické